

"Põlemine"

Tiia Artla 50 ja Tallinna Ülikooli üliõpilased.
Eesti Rahvusraamatukogu 6.korruse näitusesaal 4.-29.02.2012

Töötan Tallinna Ülikooli tööõpetuse osakonnas lektorina ning olen juhendanud üliõpilasi juba 25 aastat. Isikliku poole sajandi künnise ületamisel sai sooviks "omasid" **tänada** läbitud ühise põlemisprotsessi järelkumaga – näitusega, kus esitlen nii enda taieseid kui ka juhendatud õppe- ja lõputöid. Loovtööd annavad läbilõike eritehnoloogiatest, mida olen vähemal või suuremal määral õpetanud. Ühendav joon on juurte otsimise ja märkamise teema rahvakunstis. Et aeg pidevalt kulgeb ja õppekavad muutuvad, siis esindavad 80-90ndaid aastaid diplomitööde lisadena teostatud tööproovid, mida tollal ülikooli metoodilise fondi täiendamiseks nõuti. Enamik esemeid on valminud viimase 10 aasta jooksul bakalaureusetöödena.

Üksikisikud, seltskonnad ja kogukonnad avaldavad meile mõju – nii need inimrühmad, kelle hulka me kuulume, kui ka need, mille liikmed me ei ole. Olgu meid ümbritsev kollektiiv akadeemiline või tööine – ikka ja alati on selle liikmete võimuses jagada "piitsa ja präänikut". Inimesed ja kollektiivid, kellega suhtleme, peaksid pakkuma meie hingele tugeja usaldust, juhtima õigele teotsale, ärgitama loovust ning tervitama meie samme „põlemisprotsessis“.

Õpilase ja õpetaja suhe on alati väga isiklik, intiimne ja vastastikune ehk **ühine loomine – põlemine**. Luuakse vaid siis, kui ollakse avalik, antakse ära süda ning pisaradki kannavad loomisjõudu. Luues tuntakse rõõmu ja maailmgi tundub toredam paik. Otsida seda, mida süda nõuab, pole kunagi vale.

Sisemist loovenergiat võib võrrelda leegiga: sünn, miilamine, kogumine, tõus, kõrge ja kaugel lend, võimas elujõud, järelkaja, uue tõusu püüd, heitlus, allaandmine, hääbumine, söed tuha all. Nagu inimese elutee ... Enesesse süüvimine, mõtete ja tunnete puhtaks ja vabaks mõtlemine, sidemete otsimine ja tugevdamine, traditsioonid, jätkuvus ja järjepidevus, ülesanded eluks, tulevikuks, eile-täna-homme, hingekeelte helin ...

Põlemisel on soojendaja ja valgustaja roll. Tuli lummab, tuli annab jõudu, kui temaga suhelda. Kõik oleneb sellest, kuidas midagi „vaadata“. Mida kõike aga ühises põlemisprotsessis näha võiks, jäägu igaühe enda avastada-vaadata-märgata-tunnetada.

Tiia Artla

*Elu tuli helgib ja sähvab ja lööb,
võitluses põlevaid südameid sööb.
Loomises loidab, kumades kustub,
küll tuleasegi viimati mustub -
jääb järele peotäis tuhka.*

*Püha on elu tule tuha-ase.
Elu tuli punane püham on ise.*

(Gustav Suits)